

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Z. Š.,
bytem X

proti

žalované

Česká advokátní komora
sídlem Národní 16, 110 01 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2025, č. j. 10.04-000003/25-003,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

I. Základ sporu

1. Průvodním dopisem ze dne 17. 12. 2024 doručeným žalované dne 20. 12. 2024 poptávala žalobkyně určení advokáta pro řízení o dovolání proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 4 Co 1/2024-380. K průvodnímu dopisu přiložila formulářovou žádost o určení advokáta ze dne 17. 12. 2024 a přílohu taktéž datovanou dnem 17. 12. 2024.
2. Dovolání si žalobkyně - dle zjištění z portálu justice.cz, který provozuje Ministerstvo spravedlnosti - podala sama bez právního zastoupení. Příslušný soud aktuálně ve věci nečiní žádné úkony, protože mezitím žalobkyně podala i žalobu pro zmatečnost.
3. Žalobkyně nyní brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2025, č. j. 10.04-000003/25-0003 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná rozhodla, že žalobkyni se advokát k poskytnutí právní služby dle ust. § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“ nebo jen „zákon“) neurčuje, neboť neprokázala, že oslovila minimálně dva advokáty s žádostí o právní službu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně předně uvádí, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, v jaké věci se advokát neurčuje, z čehož žalobkyně dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
5. Žalobkyně zaslala žalované formulář se žádostí o ustanovení advokáta za úplatu, žalovaná však nezaujala žádné stanovisko vzhledem k novele zákona o advokacii účinné od 1. 1. 2024. Dle žalobkyně žalovaná tak „potvrdila, že si je vědoma, že ve výroku neurčila advokáta za úplatu, když současně uvedla § 18c zákona o advokacii, který se týká bezplatné právní služby. Výrok rozhodnutí je tudíž vnitřně rozporný, neboť zákon o advokacii ani po novele zákona o advokacii ode dne 1. 1. 2024 nepočítá s určením advokáta za úplatu v ust. § 18 odst. 2, byť do dne 30. 6. 2018 bylo možné dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii účastníku řízení, jehož výdělkové a majetkové poměry to vylučovaly, ustanovit advokáta v případě, kdy je toto zastoupení povinné a kdy ustanovení samo o sobě neznamenalo právo na bezplatnou právní pomoc a ta mohla být zpoplatněna.“ Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nicotné vzhledem k nálezu ÚS ze dne 24. 1. 2023 sp. zn. Pl. ÚS 44/21 a zákonu o advokacii ve znění do 30. 6. 2018 a ve znění ode dne 1. 1. 2024.
6. Žalovaná o neurčení advokáta rozhodla dle § 18c zákona o advokacii, ten se však i po novele týká pouze poskytnutí bezplatné právní služby, současně požadovala po žalobkyni splnění podmínek v § 18c odst. 3 a § 18 odst. 2. Žalovaná si tak nastavila pravidla bez výslovné zákonné úpravy, neboť zákonodárce pravidla pro poskytnutí právní služby za úplatu v novele zákona o advokacii výslovně nevyjádřil.
7. Žalobkyně dále citovala bod 48 rozsudku Městského soudu ze dne 21. 10. 2024, sp. zn. 18 A 17/2024-42. Žalobkyně je přesvědčena, že si žalovaná nemohla sama nastavit pravidla a podmínky pro určení advokáta za úplatu bez zákonné opory. Žalobkyně kvůli tomu měla ztížený přístup k soudu a k právní pomoci. Vznikla tak mezera v zákoně, kterou může odstranit pouze zákonodárce, nikoliv žalovaná.
8. Je nesporné, že pro určení advokáta za úplatu zákon o advokacii neobsahuje žádné ustanovení, což hovoří pro nicotnost napadeného rozhodnutí z důvodu neexistence

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákonného podkladu. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96.

9. Žalobkyni nemohlo být na újmu, že nesplnila podmínky pro určení advokáta dle podmínek žalované, když sama v napadených rozhodnutích neuvedla, že tento závěr je po novele zákona o advokacii účinné od 1. 1. 2024 v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21. Žalobkyně dále nesouhlasila s názorem žalované, že nesplnila podmínku doložení oslovení alespoň dvou advokátů, kteří jí odmítli poskytnout právní pomoc. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu ze dne 22. 8. 2024, č. j. 10 A 41/2024-47 a rozsudek ze dne 30. 9. 2024, č. j. 14 A 43/2024-51. Vzhledem k těmto rozsudkům žalovaná ignorovala skutečnost, že v uvedených rozsudcích soud nevyřešil otázku, „zda se novela zákona o advokacii ve znění ode dne 1. 1. 2024 měla či neměla projevit ve vztahu k bodu 54 nálezu Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 44/21 v ust. § 18 odst. 2 za účelem vytvoření právního rámce i pro „majetné žadatele“, kteří logicky nemají nárok na bezplatnou právní pomoc, nýbrž pomoc za úplatu,“ Žalobkyně proto navrhla soudu zvážení ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy předložení této otázky k posouzení Ústavnímu soudu.
10. Zákonodárce v novele vypustil slova „jebož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují“ z ust. § 18c odst. 1 a vložil odst. 5 do § 23, tímto však nedošlo k odstranění mezery, neboť novelou nebyl dotčen § 18 odst. 2 zákona o advokacii s ohledem na bod 54 nálezu ÚS sp. zn. Pl. ÚS 44/21.
11. Žalobkyně pochybovala o zákonnosti nového formuláře žádosti o právní službu za úplatu platného od 1. 1. 2024, neboť je tam požadavek na sdělení, zda žadatel ve věci žádal o ustanovení zástupce soudem a dále požadavek sdělení dvou jmen advokátů, kteří odmítli právní službu ve věci poskytnout. Tyto požadavky jsou obsahem § 18 odst. 2 zákona o advokacii, dle žalobkyně je tak otázkou, zda tento formulář má oporu v nálezu Pl. ÚS 44/21.
12. Co se týče včasnosti žádosti, odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č.j. 9 As 122/2022-36. Zákon o advokacii neobsahuje zvláštní úpravu včasnosti žádosti, je třeba tak vycházet z obecné úpravy pro počítání lhůt uvedené v § 40 odst. 1 správního řádu. Správní orgán tak nemůže zamítnout žádost jen na základě toho, že do uplynutí lhůty zbývá několik dní. Žalobkyně opakovaně upozornila na to, že žalovaná její žádost posoudila podle svévolně stanovených pravidel, která nejsou uvedena v zákoně. Napadené rozhodnutí je tak nicotné.
13. Vzhledem k uvedeným vadám řízení, které způsobují nicotnost napadeného rozhodnutí, bylo žalobkyni odepřeno právo na přístup k soudu dle čl. 36 odst. 1 a právo na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
14. Žalobkyně proto navrhla, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě na úvod konstatovala, že žalobkyně se na žalovanou obrací setrvale dlouhodobě.
16. Žalobkyně v této žalobě tvrdí, že se ve věci dříve, než se obrátila na žalovanou se žádostí o určení advokáta k placené právní službě, nepožádala dva advokáty o poskytnutí právní služby, neboť toto není její povinností.
17. Žalovaná argumentuje, že nestačí samotné osvědčené obrácení se na advokáty se žádostí o poskytnutí té právní služby, v níž následně žádala žalovanou o určení advokáta, ale je nutné také vyjádření (byť neformální) oslovených advokátů, že poptávanou právní službu odmítají

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

poskytnout. Tomuto požadavku zákonné úpravy žalobkyně nedostála. Poučení o nové právní úpravě zákona o advokacii se jí taktéž ze strany žalované předem dostalo.

18. Dále se žalovaná obsáhle vyjadřovala k zákonnosti novely zákona o advokacii.
19. Žalovaná dále uvedla, že pokud chce být žalobkyně procesně aktivní vůči soudní moci a podávat desítky či stovky žalob proti různým subjektům práva, tak si má právní pomoc zajistit tou nejpřirozenější cestou, tedy sama si zvolit advokáta. Instituty ustanovení a určení advokáta by měly zůstat instituty výjimečnými.
20. Žalovaná zdůraznila, že zákonodárce ani novelou provedenou zákonem č. 349/2023 Sb. nezměnil znění § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Stále tak platí, že kdo právní službu poptává, má si advokáta zvolit. Pokud si advokáta nemůže dovolit, má se obrátit se žádostí o ustanovení advokáta na příslušný soud. V případě neúspěchu se může obrátit na žalovanou se žádostí o určení advokáta, od 1. 1. 2024 je rozlišováno určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně a za úplatu.
21. Vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně se jednalo o určení advokáta za úplatu, bylo její povinností označit alespoň dva advokáty, na které se obrátila se žádostí o poskytnutí právní služby, a doložit, že tito advokáti ji odmítli právní služby poskytnout.
22. Ustanovení advokáta za úplatu je s účinností od 1. 1. 2024 novým právním nástrojem, bylo tak možné očekávat dříve či později napadení rozhodnutí žalované žalobou. To se stalo postupem žalobkyně, řízení o její žalobě proběhlo před mnoha správními senáty, žalobkyně však se svým názorem neuspěla.
23. K včasnosti žádosti žalovaná uvedla, že žalobkyně v žádosti neuvedla datum doručení posledního rozhodnutí správního soudu.
24. Na závěr svého vyjádření žalovaná uvedla, že již Ústavní soud ve věci sp. zn. IV. ÚS 2204/24 ze dne 26. 9. 2024 uvedl, že žadatelka (zde žalobkyně) podala již přes 160 ústavních stížností a naprostá většina byla odmítnuta z důvodu neodstranění stejných vad. Žalobkyně byla mnohokrát poučena o nutnosti zastoupení advokátem a náležitostech ústavní stížnosti. Jednání žalobkyně lze hodnotit jako obstrukční a bez další lhůty k odstranění vad je její stížnost odmítnuta.
25. Soud nařídil ve věci jednání na den 24. 9. 2025, k němuž se však účastníci po omluvě nedostavili. Městský soud proto jednal v nepřítomnosti účastníků a vyhlásil rozsudek postupem podle § 49 odst. 12 s.ř.s. vyvěšení jeho zkráceného znění na úřední desce soudu.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
27. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. V dané věci není sporu o tom, že žalobkyně požádala o úplatné poskytnutí právní služby, neboť vyplnila pro realizaci své žádosti formulář „Žádost o právní službu za úplatu pro fyzickou osobu“ a ani později v průběhu řízení o své žádosti netvrdila, a ani z obsahu jejich podání nelze dovodit, že by nárokovala právní službu bezplatnou.
29. Žalovaná přitom uzavřela, že žalobkyně neprokázala splnění druhé podmínky, tedy že si nemohla zajistit poskytnutí právních služeb jinak, konkrétně pak ve smyslu § 18c odst. 3 zákona o advokacii nedoložila, že se neúspěšně pokusila zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.
30. Naopak žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť zákon o advokacii neobsahuje žádnou úpravu určující pravidla a podmínky pro určení advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu.
31. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii *ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí*
- a) právní porady podle § 18a nebo*
b) právní služby podle § 18c.
32. Žalobkyně poptávala právní službu za úplatu.
33. Nicotnost napadeného rozhodnutí žalobkyně dovozuje z novely § 18 odst. 2 zákona o advokacii, které dle mínění žalobkyně obsahuje pouze možnost ustanovit advokáta k právní službě bezplatně.
34. To ale z tohoto ustanovení vyčíst nelze. Naopak toto ustanovení odkazuje jednak na §18a a jednak na § 18c.
35. Zákon v § 18c odst. 1 stanoví, že *žadatel, který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.*
36. Odstavec 1 tak pouze opět stanoví, že ten, kdo není zastoupen, ať již z finančních nebo jiných důvodů, má právo, aby mu Komora ustanovila advokáta ať již bezplatně nebo za úplatu.
37. Odstavec 2 pak stanoví, že *„žádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podat pouze na formuláři, jehož vzor stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou. Žádost kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahuje a) popis věci, v níž by měla být právní služba poskytována, a b) prohlášení žadatele, že jej ve věci, v níž je právní služba žádána, nezastupuje jiný advokát nebo osoba podle § 2 odst. 2 písm. a).“*
38. Až v ust. § 18c odst. 6 se stanoví, že *„v rozhodnutí o určení advokáta Komora určí, zda advokát poskytne právní služby bezplatně, vymezí věc, v níž je advokát povinen právní služby poskytnout, jakož i rozsah těchto služeb. Komora může v rozhodnutí o určení advokáta stanovit i další podmínky poskytnutí právních služeb. Komorou určený advokát je povinen právní služby žadateli poskytnout za Komorou určených podmínek. To neplatí, jsou-li dány důvody pro odmítnutí poskytnutí právních služeb uvedené v § 19 nebo jde-li o zneužití práva, zjevně*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2; v těchto případech advokát o důvodech neposkytnutí právních služeb bez odkladu písemně vyrozumí žadatele a Komoru. Určení advokáta Komorou nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními předpisy k obhajobě toho, jemuž byl advokát Komorou určen, v trestním řízení nebo k jeho zastupování v jiném řízení.“

39. V odst. 3 se pak uvádí, že „*nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.*“
40. Toto ustanovení totiž odkazuje na ust. § 23, které řeší, kdo bude hradit odměnu advokáta, s tím, že odměnu hradí vždy stát, ať již byl advokát určen pro právní službu nebo pro právní poradu, pouze v případě v odst. 5 je uvedené, že *byl-li advokát určen podle § 18c k poskytnutí právní služby za úplatu, hradí jeho odměnu klient podle právního předpisu upravujícího mimosmluvní odměnu, nedohodne-li se advokát s klientem jinak.*
41. Soud předně uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, která je přesvědčena, že zákon o advokacii neobsahuje úpravu podmínek pro určení advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu. Naopak, novela zákona o advokacii účinná od 1. 1. 2024 zavedla možnost, aby byl advokát určen i tomu žadateli, který má finanční prostředky na to, aby si advokáta zaplatil, akorát jej žádný nechce z jiných důvodů zastupovat. Je tak naplněn požadavek na přístup k soudu, je-li povinností být zastoupen advokátem. Proto je také nutné doložit druhý důvod, tedy že jej nikdo nechce zastupovat, a to nutno učinit právě tím, že žadatel doloží, že byl odmítnut aspoň dvěma advokáty.
42. K obdobným závěrům dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 22. 8. 2024, č. j. 10 A 41/2024 -47, kde uvedl, že *tedy bylo pro určení advokáta za úplatu povinností žalobkyně splnit podmínku § 18c odst. 3 zákona o advokacii, tedy doložit bezúspěšné oslovení alespoň dvou advokátů. Ve světle žalobkynina případu se tato podmínka jeví jako logická. Určení advokáta žalovanou je až „krajní“ možností poté, co žadatel dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem a nemůže si zajistit poskytnutí právních služeb jinak. Situace, v níž žadatel, který je schopen (zde navíc i ochoten) si právní služby advokáta zaplatit sám, avšak automaticky by se mohl obracet na žalovanou bez nějaké vlastní snahy si advokáta obstarat, by účel § 18 odst. 2 zákona o advokacii popírala.*
43. Již v rozsudku ze dne 29. 6. 2023, č. j. 15 A 73/2021-31, městský soud konstatoval: „*Pokud ovšem žalobkyně, jak sama tvrdí, nežádala žalovanou o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, ale o určení advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu, bylo v souladu s § 18 odst. 2 zákona o advokacii její povinností prokázat, že si nemohla zajistit poskytnutí právních služeb jinak, tj. na smluvním základě. Této povinnosti žalobkyně nedostála. Pouhé uvedení jmen dvou advokátů, které před podáním žádosti údajně marně žádala o zastupování před Ústavním soudem, v žádosti je v tomto směru nedostatečné, neboť žalobkyně toto tvrzení zhola ničím nedoložila.*“
44. Nadto, v rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Text právní normy je zcela jednoznačný, přičemž doložit odmítnutí lze písemným potvrzením dotčeného advokáta. Zdejší soud shodně s městským soudem uvádí, že nelze vyloučit ani jiný způsob, pokud nepochybnitelně zachycuje projev advokáta. Naopak pouhé prohlášení žadatele, že byl advokátem odmítnut, je neprůkazné, neboť tuto skutečnost nijak nedokládá. Z pouhého prohlášení nelze postavit na jisto, že stěžovatelka druhého advokáta o poskytnutí právní*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pomoci opravdu žádala. Za této situace tak vůbec nelze hovořit o odmítnutí poskytnutí právní služby, neboť advokát neměl možnost projevit vůli, zda právní službu poskytne, či nikoli.“

45. Obdobně rozhodoval o stejné věci žalobkyně zdejší soud rozsudkem ze dne 23. 1. 2025, č. j. 15 A 57/2024, kde došel k závěru, že v případě napadených rozhodnutí existuje zákonný podklad pro jejich vydání. Rozhodnutí tak nemohou být nicotná.
46. Dále, bod 35 tohoto rozhodnutí říká: *Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu každý z důvodů pro neurčení advokáta postačí sám o sobě k tomu, aby žalovaná advokáta konkrétnímu žadateli rozhodnutím neurčila, přičemž tento výklad nebyl překonán ani nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, jenž se týká pouze těch ze zákonných důvodů, které souvisí s příjmovými a majetkovými poměry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 As 22/2024 – 57). Nedoložení jmen dvou marně kontaktovaných advokátů k žádostem by proto samo o sobě obstálo jako dostatečný důvod k zamítnutí všech tří žádostí žalobkyně.*
47. Soud tak v souladu s výše uvedeným neshledal napadené rozhodnutí nicotným.
48. Soud pak rovněž v souladu s desátým senátem odmítl názor, že je zákon o advokacii ve znění účinném od 1. 1. 2024 v rozporu s nálezem Ústavního soudu. Zákonodárce z § 18c odst. 1 zákona o advokacii vyloučil podmínku žadatele o určení advokáta v podobě určitých majetkových a příjmových podkladů právě z důvodu, že dosavadní právní úprava omezila právo žadatelů obrátit se na žalovanou s žádostí o určení advokáta k poskytnutí právní služby pouze na případy odůvodněné příjmovými či majetkovými poměry, čímž bylo porušeno jejich právo na přístup k soudu garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny. Zakotvení možnosti ustanovit advokáta za úplatu je pak logickým dopadem odstranění předchozí protiústavní dikce, dle které se na žalovanou mohl obracet toliko žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, tedy žadatel nemajetný; novelou od 1. 1. 2024 je tak vytvořen právní rámec i pro „majetné“ žadatele, kteří logicky nemají nárok na bezplatnou právní pomoc, nýbrž pomoc za úplatu. Přirozeně proto Ústavní soud uložil zákonodárci upravit i ostatní ustanovení zákona o advokacii, která sice nebyla napadena ústavní stížností, ale judikovanou změnu musí reflektovat (například právě § 23 odst. 3), čemuž zákonodárce dostál. Soud tak protiústavnost zákona o advokacii ve znění účinném od 1. 1. 2024 neshledal.
49. Naopak soud má za to, že požadavek na doložení odmítnutí dvěma advokáty je zcela v souladu s principem *vigilantibus iura*, tedy že každý si má hlídat svá práva. Je na účastníku, aby vyvinul úsilí a advokáta si snažil najít. Až toto selže, může požádat o určení advokáta komorou.
50. Co se týče žalobní námitky týkající se včasnosti žádosti, soud k tomu uvádí, že na danou věc nelze aplikovat žalobkyní argumentovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122 /2022-36. Dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii Komora určí žadateli advokáta **na základě včasné žádosti**. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla datum doručení posledního rozhodnutí soudu, nemohla žalovaná relevantně posoudit včasnost podané žádosti.
51. Ustanovení odst. 5 § 18c zákona o advokacii uvádí další podmínky pro vyhovění žádosti: *„Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli,*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kteřý osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.“

52. Druhá věta stanoví, že určení advokáta je podmíněno osvědčením zákonných podmínek. Aby bylo určení advokáta vůbec efektivní, je nutno osvědčit, že poskytnout právní službu je vůbec ještě možné. Z žádosti žalobkyně vyplynulo, že si dovolání podala sama, nesdělila však, kdy se tak stalo. Obtížně může advokát poskytnout právní službu, pokud není jisté, zda žalobkyně podala dovolání včas. Je tak na žadateli, aby uvedl, kdy dovolání podal, pokud se jedná o probíhající řízení. Žalobkyně dovolání podala sama, jednalo se tak o probíhající řízení a žalobkyně měla uvést, kdy dovolání podala. Pokud tak neučinila, neosvědčila jednu ze zákonných podmínek, pro určení advokáta a takovou žádost je nutno zamítnout.
53. Kromě toho žádost žalobkyně byla zamítnuta i pro nesplnění jiné zákonné povinnosti, a to doložení odmítnutí dvěma advokáty. Rozhodnutí je tedy zcela v souladu se zákonem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Jelikož soud neshledal žalobu, kterou se žalobkyně domáhala vyslovení shora označeného rozhodnutí žalované za nicotné důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.